

2) Ο δεύτερος λόγος αντλείται από την εκ μέρους του Συμβουλίου προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας του προσφεύγοντα και του δικαιώματός του αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, καθότι:

— τα περιοριστικά μέτρα δεν προβλέπουν διαδικασία για την κοινοποίηση στον προσφεύγοντα των αποδεικτικών στοιχείων επί των οποίων βασίστηκε η απόφαση για τη δέσμευση των περιουσιακών του στοιχείων ή διαδικασία που θα του παρείχε τη δυνατότητα να υποβάλει λυσιτελείς παρατηρήσεις επί των αποδεικτικών αυτών στοιχείων·

— η αιτιολογία που προβάλλεται στα προσβαλλόμενα μέτρα περιέχει γενικές, αναπόδεικτες και αόριστες αιτιάσεις μίας δικαστικής έρευνας·

— το Συμβούλιο δεν παρέσχε επαρκή στοιχεία, ώστε να είναι ο προσφεύγων σε θέση να αντικρούσει τις κατηγορίες, γεγονός που δεν παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να κρίνει κατά πόσον η απόφαση και η κρίση του Συμβουλίου ήταν βάσιμες και στηρίχθηκαν σε αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία

3) Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως προβάλλεται ότι το Συμβούλιο δεν αιτιολόγησε επαρκώς την υπαγωγή του προσφεύγοντος στα προσβαλλόμενα μέτρα, κατά παράβαση της υποχρεώσής του να αναφέρει σαφώς τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους που δικαιολόγησαν την απόφασή του, συμπεριλαμβανομένων των ειδικών εξατομικευμένων λόγων βάσει των οποίων έκρινε ότι ο προσφεύγων ήταν υπεύθυνος για την κατάχρηση κρατικών κεφαλαίων της Τυνησίας.

4) Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από την εκ μέρους του Συμβουλίου αδικαιολόγητη και δυσανάλογη προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας του προσφεύγοντος, καθώς και του δικαιώματός του επιχειρηματικής ελευθερίας, καθότι:

— τα μέτρα δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων θίγουν κατά τρόπο καθοριστικό και μακροπρόθεσμο τα θεμελιώδη δικαιώματά του·

— τα εν λόγω μέτρα δεν δικαιολογούνται ως προς τον προσφεύγοντα· και

— το Συμβούλιο δεν απέδειξε ότι η ολική δέσμευση περιουσιακών στοιχείων είναι το λιγότερο επαχθές μέτρο για την επίτευξη αυτού του σκοπού ούτε ότι η σημαντικότερη ζημία του προσφεύγοντος είναι δικαιολογημένη και ανάλογη.

5) Στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως προβάλλεται ότι το Συμβούλιο, αποφασίζοντας να εφαρμόσει τα περιοριστικά αυτά μέτρα ως προς τον προσφεύγοντα, υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, δεδομένου ότι προφανώς ουδεμία αξιολόγηση επιχειρήθηκε από το Συμβούλιο όσον αφορά τον προσφεύγοντα, ή εάν πράγματι επιχειρήθηκε τέτοια αξιολόγηση, το Συμβούλιο κατέληξε εσφαλμένως στο συμπέρασμα ότι η υπαγωγή του προσφεύγοντος στα περιοριστικά μέτρα ήταν δικαιολογημένη.

Προσφυγή της 4ης Απριλίου 2011 — Si.mobil κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-201/11)

(2011/C 160/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Si.mobil telekomunikacijske storitve d.d. (Λιουμπλιάνα, Δημοκρατία της Σλοβενίας) (εκπρόσωποι: Π. Αλεξιάδης και E. Sependa, Solicitors)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση C(2011) 355 τελικό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 24ης Ιανουαρίου 2011, στην υπόθεση COMP/39.707 Si.mobil/Mobitel, και

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με το δικόγραφο της, η προσφεύγουσα ζητεί, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, την ακύρωση της αποφάσεως C(2011) 355 τελικό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 24ης Ιανουαρίου 2011, στην υπόθεση COMP/39.707 Si.mobil/Mobitel, περί απορρίψεως της καταγγελίας την οποία είχε υποβάλει στις 14 Αυγούστου 2009, βάσει του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, για καταχρηστικές πρακτικές της Mobitel σε επίπεδο τόσο λιανικής όσο και χονδρικής, ως προς πλείονες αγορές σχετικές με υπηρεσίες δικτύου κινητής τηλεφωνίας.

Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους.

1) Ο πρώτος λόγος αφορά πρόδηλο σφάλμα της Επιτροπής κατά την εφαρμογή των κανόνων περί κατανομής αρμοδιοτήτων, τους οποίους προβλέπουν ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003⁽¹⁾ και η ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού (ΕΕ 2004 C 101, σ. 43), καθόσον:

— εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν τήρησε την υποχρέωσή της διασφάλισης της αποτελεσματικής εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης, αγνοώντας έτσι την αρχή του υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος που διέπει τον κανονισμό (ΕΚ) 1/2003, και παραλείποντας ακόμη να λάβει υπόψη τόσο τους κανόνες τους οποίους η ίδια έχει επιβάλει με την ανακοίνωση για τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού, όσο και τη σχετική νομολογία·

⁽¹⁾ Απόφαση 2011/72/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 31ης Ιανουαρίου 2011, για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων λόγω της κατάστασης στην Τυνησία (ΕΕ 2011 L 28, σ. 62)

- η Επιτροπή αθέτησε τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ανακοίνωση για τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού, στο μέτρο που δεν επενέβη ενώ «μια εθνική αρχή ανταγωνισμού παρελκύει αδικαιολόγητα τη διαδικασία», όπως συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προβλεπόμενη από το σλοβενικό δίκαιο διετής προθεσμία παρήλθε χωρίς η οικεία αρχή να έχει καν αποστείλει την τελική ανακοίνωση αιτιάσεων. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη συντριπτικά αποδεικτικά στοιχεία, από τα οποία προκύπτει ότι είναι «η πλέον κατάλληλη» να επιληφθεί των επίμαχων υποθέσεων. Υπό τις περιστάσεις αυτές, είναι μάλλον απίθανο η σλοβενική αρχή ανταγωνισμού να μπορέσει να «θέσει τέρμα στην παράβαση» ικανοποιητικώς και εγκαίρως. Αντιθέτως, είναι πρόδηλο ότι, εν προκειμένω, οι «κοινοτικές διατάξεις [...] θα μπορούσαν να εφαρμοσθούν [...] με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα από την Επιτροπή».
- 2) Ο δεύτερος λόγος αφορά πρόδηλο σφάλμα της Επιτροπής κατά την επιβεβλημένη, σύμφωνα με τις νομολογιακές αρχές που απορρέουν από την απόφαση *Automec* ⁽²⁾, στάθμιση, στο μέτρο που:

- κατά την άποψη της προσφεύγουσας, από την απόφαση *Automec* συνάγεται ότι η διακριτική ευχέρεια που διαθέτει η Επιτροπή όταν αποφασίζει αν θα επιληφθεί μιας υποθέσεως δεν είναι απόλυτη. Συναφώς, η προσφεύγουσα προσκόμισε πλήθος αποδεικτικών στοιχείων, τα οποία κακώς δεν ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή, μολονότι καταδεικνύουν ότι υφίσταται «κοινοτικό συμφέρον» να επιληφθεί η Επιτροπή της υποθέσεως, ελέγχοντας τους ισχυρισμούς της *si.mobil*. Επιπλέον, η Επιτροπή αγνόησε τις δικές της κατευθύνσεις σχετικά με τις προτεραιότητες κατά τον έλεγχο της εφαρμογής του άρθρου 82 της συνθήκης ΕΚ σε καταχρηστικές συμπεριφορές αποκλεισμού που υιοθετούν δεσπόζουσες επιχειρήσεις (ΕΕ 2009 C 45, σ. 7), δεδομένου ότι αμφότερες οι παραβάσεις των οποίων τις συνέπειες υφίσταται η προσφεύγουσα (σμπίεση του περιθωρίου κέρδους και επιθετικές τιμές προς εξόντωση των ανταγωνιστών) χαρακτηρίζονται στην οικεία ανακοίνωση ως προτεραιότητα για την Επιτροπή και καθίσταται ολόένα σημαντικότερο να διευκρινισθεί με ποιο τρόπο η Επιτροπή προτίθεται να θέσει σε εφαρμογή τις αρχές αυτές, ιδίως στον τομέα της κινητής τηλεφωνίας όπου δεν υπάρχει νομολογιακό προηγούμενο.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της συνθήκης (ΕΕ 2003 L 1, σ. 1).

⁽²⁾ Απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, *Automec* (Συλλογή 1992, σ. II-2223).

Προσφυγή της 4ης Απριλίου 2011 — Αεροπορία Αιγαίου Αεροπορική και Marfin Investment Group Συμμετοχών κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-202/11)

(2011/C 160/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσες: Αεροπορία Αιγαίου Αεροπορική ΑΕ (Αθήνα, Ελλάδα) και Marfin Investment Group Συμμετοχών ΑΕ (Αθήνα,

Ελλάδα) (εκπρόσωποι: A. Ryan, Solicitor, G. Bushell, Solicitor, Π. Στάμου και Ι. Δρυλλεράκης, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των προσφευγουσών

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής αριθ. C(2011) 316 της 26ης Ιανουαρίου 2011, στην υπόθεση COMP/M.5830, με αντικείμενο την προτεινόμενη συγχώνευση της Aegean Airlines A.E. και των Olympic Air A.E., Olympic Handling A.E. και Olympic Engineering A.E. βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 ⁽¹⁾ του Συμβουλίου και
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν έξι λόγους ακυρώσεως.

- 1) Ο πρώτος λόγος αντλείται από παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας και/ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά τον καθορισμό της αγοράς μόνον των πιεζομένων από τον χρόνο επιβατών αεροσκαφών, διότι:
- η Επιτροπή χρησιμοποιεί τη διαχείριση βάσει εσόδων ή εισοδημάτων ως βάση για τον καθορισμό της αγοράς των πιεζομένων από τον χρόνο επιβατών, καίτοι τούτο ουδέποτε προβλήθηκε κατά τη διοικητική διαδικασία και
- η Απόφαση δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στην αγορά των πιεζομένων από τον χρόνο επιβατών αεροσκαφών, καθόσον τούτο δεν μπορεί να υποστηριχθεί από τις επικρατούσες οικονομικές αντιλήψεις και αντικρούεται από τον ίδιο τον φάκελο της Επιτροπής.
- 2) Ο δεύτερος λόγος αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την εκτίμηση ότι τα πλοία πορθμεία (στο εξής: πλοία) ασκούν μόνον «περιορισμένες ανταγωνιστικές πιέσεις» στις αεροπορικές συγκοινωνίες οκτώ δρομολογίων, διότι:

- τα αποδεικτικά στοιχεία που παρέθεσε η Επιτροπή προς στήριξη των συμπερασμάτων της είναι άκρως επιλεκτικά, παραβαίνουν όλους τους κανόνες περί αποδείξεως και δεν περιέχουν εμπειρικά δεδομένα ή αποτελέσματα μελετών. Επιπροσθέτως, τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία, ερμηνεύονται αντικειμενικώς, συνηγορούν στην πράξη υπέρ του αντιθέτου συμπεράσματος, ότι, δηλαδή, τα πλοία ασκούν όντως ανταγωνιστικές πιέσεις για τους μη πιεζόμενους από τον χρόνο και/ή όλους τους επιβάτες των εν λόγω οκτώ δρομολογίων.